Миладин Шеварлић

ГОСПОДИН МИНИСТАР

Рођен је у Београду 1943. године. Завршио Филолошки факултет и Факултет драмских уметности. Радни век провео, углавном, у позориштима као драматург, уметнички директор, управник.

Објављивао позоришне критике у "Политици експрес" (1975/77) и песме у књи'евним часописима ("Савременик", "Књи'евност", "Дело" и др.) седамдесетих година.

Роман *Смрт пуковника Кузмановића* објавила му Српска књижевна задруга (Београд 1986) а *Енциклопедију обичаја и веровања* (са М. Зупанцем) издавачка кућа "Сфариос" (Београд 1989).

Аутор је опуса од петнаестак драма, које су штампане у периодици, или као посебна издања, а најчешће извођена на позоришним сценама и телевизији.

Као драмски писац више пута награђиван. За драму *Пропаст царства српског* добио другу награду на конкурсу Удружења драмских писаца Србије, а за драме *Небеска војска* и *Змај од Србије* награде "Бранислав Нушић" истог удружења. За драму *Змај од Србије* добио, такође, награду на Фестивалу праизведби у Парађину, 1994. године, а исте године, на XXIX Стеријином позорју, Стеријину награду за савремену комедију. За драму *Карађорђе* добио награду на Сусретима професионалних позоришта Србије "Јоаким Вујић", 1995. године.

У два мандата, 1984. и 1987/88. године био председник Удружења драмских писаца Србије.

Драма *Господин министар* имала је праизведбу 1995. године у Бугарској, у Драмско-музичком театру "Константин Кисимов" из Великог Трнова.

Миладин ШЕВАРЛИЋ

ГОСПОДИН МИНИСТАР

ЛИЦА

ВЛАСТА, председник општине

ПЕРО, шеф полиције

ОТАЦ САВА, игуман манастира Лајковца

МАЈОР ВРАНИЋ

ВИОЛЕТА ВРАНИЋ, његова супруга

МИКИ, локални демократа

Радници, курве, калуђери

СВЕ СЕ МЕЊА ДА БИ ОСТАЛО ИСТО

(Шанг-Лин, Кинески дијалектички
кодекс, VII век н. е.)

ПРВИ ЧИН

Хол Дома културе у Н. месту у једном српском округу јужно до Београда. На задњем зиду, лево и десно, налазе се врата која воде у салу. Између тих врата поређане су четири бисте на постољима; бисте су прекривене крпама.

Радници украшавају хол: цвеће, траке, намештај... Доносе, односе... Један радник ваља пету бисту, заједно са постољем. Притрчава му Власта, који надгледа украшавање.

ВЛАСТА: Дозволите да вас упитам, господине, шта ви то радите?

РАДНИК: Па... ваљам овога... госн председниче.

ВЛАСТА: Божију ти мајку, јел знаш ко је то?

РАДНИК: Херој или је неки, јебем ли га?

ВЛАСТА: Краљ Петар Први, будало неписмена!

РАДНИК: Јел онај... Чика Пера што га вичу?

ВЛАСТА: Подижи ту бисту, магарчино!
(Виче)
Ej, ти, долази вамо, помози човеку! Где вам је осећање патриотизма, богаму!? Све ћу вас похапсити, кад-тад!

Притрчавају радници, подижу бисту и стављају је поред осталих. Власта вади марамицу, брише бисту.

ВЛАСТА: Јест да монархија није наступила... али, никад се не зна... Покријте Његово Величанство!

Радници покривају бисту. У хол је, у међувремену, ушао шеф полиције. Петља око токи-вокија.

ПЕРО: Ало... ало... Јастреб овдје... Јави се, Соколе, сунце ти жарко... Камион тоалет-папира... Знаш шта је клозет-папир?... Е, заболе ме! Готово!
(Власти, који хода замишљен испред биста)
Ђе си, друже предсједниче? У моме сектору све је спремно, такорећи... А што си то поређо уза зид?

ВЛАСТА: *(Замишљено)*
Размишљам... Размишљам које је, уствари, ово доба?

ПЕРО: *(Гледа на сат)*
Ево ти га... Увелико се смркава.

ВЛАСТА: Мислим, у коме добу живимо ми у Србији, трећој Југославији... Ево ти га!
(Скида жустро крпе са биста)
Краљ, Пашић, Тито, Дражa, и ово не знам ко је...
(*Показује на пету, апстрактну структуру)*
Покупио сам све што је било у подруму. Ајд, реци ти мени шта ја овде сад да ставим?

Оглашава се токи-воки.

ПЕРО: Јастреб... Пријем... Како нема клозет-папира, сунце ти жарко? Да похапсиш црну берзу, одма!

ВЛАСТА: Перо! Чекај! Како ћемо без црне берзе?

ПЕРО: Пустићемо их после. То су методе тактичког застрашивања.
(У токи-воки)
Ало... Каква провизија? Да ми створе камион папира!... Заболе ме! Готово!

ВЛАСТА: Упсталом, ти се у привреду боље разумеш...
(Размишља)
После оног рата ту је стајао краљ. То Уча каже, он зна. А после, каже, радикали ставили Пашића... Тада је ово била Општина, а не Дом културе, мада и ми држимо жито у сали, а где да држим жито...? Родило. А после рата, овог... тојест, не овог, него оног, не оног, мислим, него... оног, ту је, разуме се, стајао друг Тито, хоћу рећи Броз... Па смо морали да га скинемо...

ПЕРО: Кад пуштате опозицију да ради шта оће... Ја сам говорио...

ВЛАСТА: Комунизам је пао, друже, схвати већ једном! У демократији, полиција је одвојена од политике.

ПЕРО: Колико минута би се држао без мене? Ајд у картон вискија!

ВЛАСТА: Српски патриота не пије више виски. Само хиландарку. И немој да ме замајаваш... Кад смо скинулу друга... мислим, Броза... онда, је ли, ови мангупи Вукови донесу Дражу... Па смо им то ми, значи, скинули...

ПЕРО: Ја лично сам га скидао... Хтједо га разбит, ал од гвожђа је, па се не даде... Ал сам њушку разбио оном брадатом. А ко ти је овај улубљени, тога се не сећам?
(Показује апстрактну скулптуру)

ВЛАСТА: Е, то је... И он је стајао у подруму... Е сад, реци ти мени које је доба?

ПЕРО: (*Гледа на сат)*
Па ево, већ је...

ВЛАСТА: Епоха! Разумеш ли српски? Епоха.

Пауза. Власта шета замишљен испред биста.

ВЛАСТА: Колико је сати?

ПЕРО: Мислиш... епоха?

ВЛАСТА: Не! Сад питам колико је сати?

ПЕРО: Па, кажем ти... Ево, седам... Не разумијем шта хоћеш!

ВЛАСТА: Ево, овако: ти и ја, тојест, ја као председник општине и ти, ми смо оперативни штаб, је ли? Е сад, сазвао сам и један званични одбор за дочек. Њега сачињавамо ти и ја, тојест, ја као председник, ти као представник безбедности, мајор Вранић, у име Војске Југославије, отац Сава, игуман манастира Лајковца, у име свете православне цркве
(Прекрсти се. Перо га гледа па се и он прекрсти)
и Уча, као представник месне интелигенције. Тако би биле представљене све структуре, само сам Учу заборавио да позовем, ионако је демократа...

Улази отац Сава.

САВА: Помаже Бог, децо...
(Угледа Титову бисту)
Анатема! Анатема!
(*Заклања очи руком)*
Апаге сатана!

ВЛАСТА: Шта би, оче Саво?

САВА: *(Показује Титову бисту)*
Антихрист!

ВЛАСТА: Пардон, оче Саво!

Власта покрије Титову бисту. Перо нешто мрмља у токи-воки.

САВА: (*Дубоко одахне)*
Ух, ала си ме препао... Реко, није се, ваљда, повампирио. Некад сте тврдили да је бесмртан.

ВЛАСТА: Не бој се, оче Саво, сађе теби Власта једну хиландарку да наточи. А! Изволи, друже мајоре!

Улази мајор Вранић.

ВРАНИЋ: *(Виче са врата)*
Здравље!

Вранић састави пете, салутира, пољуби оца Саву у руку, рукује се са Властом, љуби се са Пером. Власта је сипао свима ракије.

ВЛАСТА: *(Диже чашу)*
Е, па... Оче, господо! Дижем ову чашу у здравље и част господина министра Главаша Пецића, великог изданка нашег малог места!

Сви попију на искап.

ВЛАСТА: Пеца долази, потврђено је!

Аплауз.

САВА: А зар нису оно говоркали, Власто, да ће да га смене?

ВЛАСТА: То су ситна унутарпартијска трвења, оче Саво, ти то не разумеш. Наша партија је сада демократска.

САВА: *(Гладди браду)*
Богу хвала...

ПЕРО: *(У токи-воки)*
Добро, пола камиона, али одма... И картон вискија... Заболе ме. Готово.

ВРАНИЋ: А за армију? Ништа?

ПЕРО: Слушај, што не пробате мало сами да шверцујете? Имате возила, нафту, људе, оружје...

ВЛАСТА: Молим за вашу пажњу, господо!
(Сипа им ракије)
Ово схватите као званични састанак одбора за дочек господина министра, који први пут од како се попео на власт силази у своје родно место. Он, као што знате, долази сутра и на нама је да осмислимо садржај његовог боравка.

САВА: Па добро, сине Власто, зашто ниси благовремено, него сад, уочи Божића...

ВЛАСТА: Како да схватим ово критизерство, оче? Наша партија је, мислим, према цркви коректна... Садржај његовог боравка... Предлажем следећи садржај: поздравни говор, откривање споменика са гозбом и балетским програмом; сутра у подне радни доручак, на коме ћемо изнети проблеме нашег краја,

затим кратка посета нашем војном објекту и, на крају, опроштајна гозба у манастиру Лајковцу.

САВА: А ко ће то да финансира?

ВЛАСТА: Које?

САВА: Гозбу у Божјој кући?

ВЛАСТА: Ти ћеш да финансираш. Јесмо ли донели одлуку о враћању једног дела манастирске земље?

САВА: Али је нисте спровели.

ВЛАСТА: Што си ти нека цепидлака, оче Саво! Изволи, друже Перо!

ПЕРО: *(У токи-воки, који се оглашава)*
Чекај, Соколе, видиш да сам на састанку!... Како не видиш?... Заболе ме!
(Искључи токи-воки)
Имам допуну: поклон родног краја господину министру.

ВЛАСТА: Позитивно. Прихвата се! Како се ја, богаму, тога нисам сетио? Добро, идемо редом. Споменик! Ред је да високи гост нешто открије...

САВА: Колико ја знам, ми овде немамо споменика, осим оног "Братству-јединству" пред робном кућом. Прво њега покријте...

ВЛАСТА: Ти си демократију схватио као могућност за легалну опструкцију. Други пут тражи реч!
(Хитрим и енергичним покретима скида крпе са биста)
Ево! Ево! Ево! Ево! Ево!

Отац Сава се крсти, мајор Вранић прође бисти друга Тита, поклони се и салутира.

ВЛАСТА: Ето вам споменика! Све сам повадио из подрума... Нису велики, али имају ту предност што су покретни, могу се лако замењивати, могу се откривати под кровом, у топлом, уз чашицу, и после се могу покрити и, ако затреба, вратити у подрум, на сметилиште историје...

ВРАНИЋ: *(Тронуто)*
Хвала ти, председниче! Опет сам видео свог врховног команданта.

САВА: *(Мрмља)*
Стално га гледао, дабогда...

ВЛАСТА: И пошто живимо у сложеном времену, које зли језици зову посткомунистичком анархијом, у времену када злочиначке Уједињене нације кују заверу против мале али јуначке Србије...

ПЕРО: И Црне Горе!

ВРАНИЋ: Обећавам пред својим врховним командантом: ратоваћемо против остатка света, ако треба; све док не ослободимо Босну и остале српске земље. Наша тактика партизанског ратовања показала је...

ВЛАСТА: Ко ти је дао реч? Ово је демократија, другови! Добро... можда ћемо ратовати, али немој да се дереш, то је војна тајна... Хоћеш да те чују они бандити са Ист-ривера?

ВРАНИЋ: И треба да чују, друже Власто! Нека дођу, мајку им мангупску, ону империјалистичку, ако имају срца...

ВЛАСТА: Друже мајоре, војска Југославије има да слуша цивилну власт! Јесмо се тако договорили? Ја ћу да одлучим да ли ћемо ратовати, а ти ћеш да извршаваш, тојест да ратујеш!

ВРАНИЋ: Разумем! Али, дозволи, друже Власто, да ја поручим тим куртонима са Ист-ривера
(Виче)
дођите, педери, да вам га мајор Вранић забибери!

Мајор се сав зајапурио од узбуђења. Окрене се према бисти врховног команданта и оштро салутира.

ВЛАСТА: Са мало мање ентузијазма, молим вас...

ПЕРО: *(У токи-воки)*
Ало... Не сад... Видиш да сам на састанку!

ВЛАСТА: Другови, докажимо да смо способни да доносимо одлуке, докажимо да ово није посткомунистички хаос!

САВА: Како?

ВЛАСТА: Шта, како?

САВА: Како то да докажемо?

ВЛАСТА: Нећеш ти мене испровоцирати, попе! Ја сам сталожен, цивилизован, уљудан и мудар српски политичар. А ти можеш да ми мало... Толико о томе!

ПЕРО: Ајдемо, другови! Ја морам на терен да обиђем своје криминалце, своје курве, да видим шта је на берзи... Посо ми стоји!

ВЛАСТА: Црква саботира! Хоће Депос да ми уведе овде! Хоћете да сад поднесем оставку?
(Пауза)
Нећете?

ПЕРО: Оставка је демократски чин, предсједниче. Ако баш инсистираш...

ВЛАСТА: Јел тако, друже Перо? Значи, у полицији је издаја! А лепо сам говорио да ми Црногорца за шефа полиције не постављају...

ПЕРО: Вићи будале! Шалимо се мало... Ајде, братски да попијемо!
(Сипа)

ВЛАСТА: Шали се ти са својом женом... какво пиће?! Ово је радни састанак!

ВРАНИЋ: *(Подмеће своју чашу)*
Рад није медвед, друже Власто, неће побећи у шуму...

САВА: *(Подмеће чашу)*
Е, та ти је добра, синко!

ВЛАСТА: Као демократа, повиноваћу се вољи већине, мада нерадо...
(Узима пиће)
И немој тако да се шалиш са мном, јеси чуо?

ПЕРО: Живио нам, предсједниче! Дабогда вјечно живио!

Перо испије и грли Власту.

ПЕРО: Ајде да се пољубимо.
(Љуби Власту)

ВЛАСТА: *(Одмиче се)*
Опет смрдиш на бели лук!

ПЕРО: То ми је од синоћ. Донијели ови моји неке кобасице из Румуније, па...

САВА: Шта кажеш, сине? Има ли још где тих кобасица?

ПЕРО: За тебе увијек, оче игумане, а ти ћеш нама оно вино, знаш ти које, разумијеш?

ВЛАСТА: Побогу људи, ајде да радимо!

САВА: Ајде, сине, ми чекамо.

ВЛАСТА: *(Погледа Саву као да хоће да му одбруси, али се уздржи)* Приликом церемоније откривања споменика и касније, током пијанке, мислим, закуске, важно је спречити министра да не уђе у салу...

САВА: Није срамота, сине, у сали жито причувати. Оно ће под ембаргом да нас исхрани.

ПЕРО: Ма, неће да улази... Знам Пецу! Кад ставиш предањ чашицу и бачиш му нешто из вуруне, неће тај да се макне од трпезе.

ВЛАСТА: Мислио сам, можда ће хтети да евоцира успомене из младости. Знаш да је највише волео да се приватава у мраку, док смо, оно, имали аматерске представе.

ПЕРО: Ма, јок! Напићемо га ми брзо, ништа не брини.

Улазе два радника, ваљајући бензинско буре. Тандрчу.

ВЛАСТА: Шта је ово, људи?!

РАДНИК: Друже председниче, бензин!

ВЛАСТА: Какав бензин, море?

РАДНИК: Супер, друже председниче!

ВЛАСТА: Какав супер, оца ти јебем?!

РАДНИК: Из Бугарске, друже председниче! Посло Крне да се стави у магазин.

ВЛАСТА: Који Крне и који магацин, сунце ти жарко, где ми је пиштољ?!

РАДНИК: Мислим, у салу... А Крне је...

ПЕРО: Крне је наш човјек, пусти то, не галами...

ВЛАСТА: Па ово је, стварно... Друго, жито је тамо...

ПЕРО: (*Тихо)*
Ћути, бре, Власто, не квари ми посо!
(Радницима)
Ајд, ваљајте то брже у салу! Брже!

РАДНИК: Разумем, шефе!

ВЛАСТА: (*Накашље се)*
Дакле, другови, што се тиче споменика...

Радници се натежу око буретa које тандрче.

САВА: (*Пери, поверљиво)*
Слушај, сине, мени би ваљало једно четрес литара, за мој сироти "москвич"...

ПЕРО: (*Углом усана)*
Четири марке.

ВЛАСТА: Другови...

САВА: (*Углом усана)*
Немој, сине, где ће ти душа? Зар у паклу хоћеш да се пржиш?

ВЛАСТА: *(Накашљава се)*
Дакле, што се тиче споменика...

ПЕРО: Много си, бре, досадан, попе! Ево, даћу ти за двије ипо марке и скини ми се, више...

САВА: Хвала, сине, купљено! Извини, председниче! Притисо пусти ембарго, па не мож да се дише...

Радници су увaљали буре у салу, али им је оно, изгледа испало, судећи по треску који се чује. Председник гута кнедле, нервира се, бесно сипа себи чашу ракије и искапи. Вранић прилази, сипа себи и искапи. Власта га гледа.

ВРАНИЋ: *(Са погледом већ мало укоченим од пића)*
У име Војске Југославије, тражим да господин министар открије споменик другу Титу.

ВЛАСТА: Укинућу ја вама алкохол, кад-тад! Бар на званичним састанцима. Ја ћу вама ембарго да ударим...

САВА: Вала, како сте се увалили, правићете ви од блата тог антихриста. Али, без мене...

Отац Сава крене ка излазу.

ВЛАСТА: Чекај, оче! Шалио се мајор... Немој да ми ово радиш! Знаш колико министар држи до добрих односа са црквом. Ми смо овде представници структура... Наша одговорност пред народом налаже...

САВА: *(Стане)*
А моја земља? Где је моја земља? Мислим, црквена...

ВЛАСТА: Даћемо нешто... Видећемо...

САВА: А бензин. Морам да камчим од овог црноберзијанца!

ПЕРО: Е, кур мој ћеш да добијеш, провокатору!

ВЛАСТА: Чекајте, другови... Консензус! Тражим конзсензус. Молим вас! Ево, да попијемо по једну!

САВА: Да попијем могу, али захтевам да се овај жандар удаљи из одбора за дочек!

ВЛАСТА: Оче! Ево, добићеш бензин бесплатно!

ПЕРО: Стани! Само преко моје мртве трупине!

ВЛАСТА: Ја ћу да платим. То је мој прилог за мајку цркву.

САВА: Хвала, сине! Лично ћу се постарати да стигнеш право у рај.

ВЛАСТА: Хвала, оче! Само те молим да се с полицијом измириш. Полиција је народу потребна исто као и црква, исто као и војска, исто као и ја, мислим, цивилна власт... Шта је народ без нас? Као стока без пастира!

САВА: Е, то ти је правилно!

ВЛАСТА: Према томе, у име народа, тражим консензус, кооперативност...

ВРАНИЋ: Тражим реч!

Власта га гледа избезумљено.

ВРАНИЋ: Зашто си га, онда, вадио?

ВЛАСТА: Шта? Шта сам вадио?

ВРАНИЋ: Врховног команданта!
(Узима флашу)

ВЛАСТА: *(Отима му флашу)*
Зато, друже мајоре, што сам демократа! Зато што нећу сам да одлучујем... Сетите се колико га је наш министар волео... Три дана и три ноћи је проплакао код Руже Фуксе када је друг Стари умро...

ПЕРО: Јес богуми! Тако се бијаше наљоскао да смо га једва повратили.

САВА: Не сањарите, децо! Размишљајте трезвено, дијалектички. То је било раније, док је наш Пеца био комуниста. Сада га, ваљда, више не воли.

ВРАНИЋ: Не даш ми команданта, не даш ми ракије...

ВЛАСТА: Добро, ево ти ракије, усвињи се до краја!

ВРАНИЋ: То је зато што тугујем за својим врховним командантом. Био је то доктор војних наука...

ВЛАСТА: Оче Саво, пошто је наша црква тако пуна дијалектичке мудрости, онда се лепо измири са шефом полиције, па да наставимо са радом!

САВА: Није реч о мени. Цркву је у мом лику увредио, сине.

ВЛАСТА: Опрости му због српског народа, оче. Како ће народ, ако се његови пастири не сложе.

САВА: *(После краћег оклевања)*
Нека ти је Богом просто!

Потура му руку да је пољуби. Пера се накашљава.

ВЛАСТА: *(Љутито просикће)*
Љуби попу руку!

Перо му невољно љуби руку.

САВА: Е, сад дођи да те мајка црква загрли!

Грле се и љубе. Власта аплаудира.

САВА: Ајде, сине Власто, ради нешто!

Власта сипа пиће, диже чашу.

ВЛАСТА: Дижем ову чашу за слогу свих српских структура!

ПЕРО: И црногорских.

Вранић диже чашу према Титовој слици.

ВРАНИЋ: Живео ми, врховни команданте!

ВЛАСТА: Изнео сам из подрума све ове мале српске споменике, јер ми је душу обузела љута недоумица. Браћо, слудела ме ова демократија! Дај вамо ту ракију... У каквом времену ми то живимо, браћо? Будимо бар два минута искрени! Сви смо друга Тита волели. Признајем, и ја сам плакао...

САВА: Без мене!

ВЛАСТА: Онда си му, бар, завидео.

САВА: Ја сам, ипак, свештено лице, сине!

ВЛАСТА: Онда си му се дивио! Равнодушан нико није био. Сад испада да је он крив за све наше несреће, па чак и да је с Немцима шуровао, а Дража да је био прави српски патриота... Па, како сад то, другови? Краља смо протерали као издајника, нећемо краља, хоћемо Тита, народ се пита, а сад се краљева тевабија мота по Србији, нико их не апси, а народ виче Краљевина Србија, Краљевина Србија... Дивни трг Маркса и Енгелса у престоници нашој, браћо, сада носи име корумпираног буржујског мешетара Николе Пашића... Европа муслимане – од којих смо је вековима штитили – против нас соколи. Русија, мајчица, са империјалистима америчким, нож у леђа нам зарива... Бране нас једино наша браћа несврстани, наша драга браћа Зимбабвијанци... Браћо Срби, нека нам Бог буде у помоћи!

Власта седне, стави главу у шаке и почне да плаче. Сава га глади по глави.

САВА: Tempora mutantur et nos mutamur in illis.

ВРАНИЋ: Шта ти то сад значи?

САВА: То значи: све се мења сем камења.

ПЕРО: Срам те било, слиниш ту ка женетина! Устај на ноге јуначке! Ти си власт.

Власта устаје, брише сузе, али му понеки јецај још увек потреса груди.

ВЛАСТА: Јесте... Ја сам власт...

ПЕРО: Још ми нијесмо поражени! У нашим рукама је војска, полиција, банке, ковница новца, црна берза, Народна скупштина, па и један део опозиције...

ВЛАСТА: Хвала ти друже, твоје речи су као... врућа ракија.

ВРАНИЋ: Дај председниче да им ја пукнем које ракетно пуњење на ту еколошку куртон Европу.

ВЛАСТА: Ради као да ће сто година бити мир, а буди спреман као да ће сутра избити рат!

ВРАНИЋ: Мени ће куртони да причају о геноциду! А ко је требио нашу браћу несврстане по Африци и Азији? Ко је нашу црну, нашу жуту, нашу црвену, нашу јеврејску браћу убијао као псе?

САВА: Смири се, сине. Бог ће наградити и нас и нашу разнобојну браћу у царству небеском.

ВРАНИЋ: Нећемо се дати куртонима, оче! Никада више Србија неће бити ситниш за поткусурuвање моћних! Бар док је мајор Вранић жив.

ВЛАСТА: Немо, бре, да ми војска води главну реч овде! Шта је? Војни пуч оћеш?

ВРАНИЋ: Оћу само једном да им пукнем, председниче...

ПЕРО: *(У токи-воки који се јавља)*
Ало... да... Јастреб овде... Ти си, Крне?... Бензин је стигао. А ко овдје контролише тржиште клозет папира, сине мајчин?... Слушај, немој да те опет апсим!... И оне три курве да ми спремиш за сутра... Играчице!... Заболе ме! Готово.

САВА: Слушај, сине Власто! Да ми ставимо лепо краља Перу? Био је добар човек, чуваран... Према вашем сатрапу, Брозу, могло би се рећи да је био републиканац.

ПЕРО: А да не би мало и Дражу да ти ставимо?

ВРАНИЋ: Само преко мене мртвог!

ВЛАСТА: Ти си већ мртав пијан.

ПЕРО: Слушај, Власто, ово ти је права демократска збрка. Врћи та говна у подрум! Морам да идем курве да бирам. Ти знаш колико наш министар воли курве.

ВЛАСТА: Чекај... Мислим се нешто, да ми оставимо све ове споменике, па да их министар све пооткрива. То је, браћо српска историја... Време ће показати која ће опција да победи. Зашто ми да се истрчавамо?

САВА: Може, али да се извади Броз.

ВРАНИЋ: И ја се слажем, ако се изваде Дража, Пашић и овај краљ.
(Милује Титову бисту)
Не дам ја тебе, добри мој команданте... мој докторе...

ПЕРО: Слушај, а да оставимо друга Тита и Пашића?
(Пева)
Друже Тито, наш маршале
Масе су те изабрале –
Одавде до Требевића,
Друга Тита и Пашића...

ВЛАСТА: Е, па другови, сад ми је недвосмислено јасно зашто Србија пропада.

ВРАНИЋ: Зашто, председниче?

ВЛАСТА: Због демократије.

ВРАНИЋ: Да је укинемо, мој председниче добри.

ВЛАСТА: *(Веома резигнирано)*
Не може, друже...

ВРАНИЋ: Ко каже? Само ти мене пусти!

ВЛАСТА: Не дају империјалисти, не дају домаћи издајници...

ВРАНИЋ: Пусти ме да им ја пукнем једно пуњење па ћеш да видиш!

ВЛАСТА: Касно је, друже...
(Нагло мења расположење, постаје веома енергичан)
Ало! Где сте радници, оца вам јебем?!

Долази радник.

РАДНИК: Ту смо, друже председниче. Доручкујемо.

ВЛАСТА: Носи та говна у подрум.

РАДНИК: Која?

ВЛАСТА: Све на сметилиште историје! Само ми остави оног улубљеног.

РАДНИК: Разумем!

Радници почињу да уклањају скулптуре.

САВА: Шта то уради, сине?

ВЛАСТА: Историја је мртва, оче! Почиње демократија.

САВА: Е, па, немој тако...

ВЛАСТА: Сами сте то хтели.

ВРАНИЋ: То је, значи, крај... А могли смо лепо да им пукнемо...

ВЛАСТА: Зато сам донео демократску одлуку. Оставићемо ову улубљену ствар и прозваћемо је "демократија". То ће министар да открије.

ПЕРО: Онда морамо пре тога да га напијемо.

Вранић грли Титову бисту. Плаче.

ВРАНИЋ: Е, мој команданте добри... оде ти на сметилиште историје...
(Отима бисту раднику)
Не дам мог доктора!

ВЛАСТА: Не цмиздри! Пусти људе да раде!

Перо заграли Вранића, одвоји га од бисте.

ПЕРО: Не плачи, јуначе!

ВРАНИЋ: Био је то највећи син наших народа... Сетите се како га је цело човечанство ожалило...

САВА: Дајте му антихриста, да га кући носи! И ти си ми неки Србин, плачеш због тог србождера!

ВРАНИЋ: *(Брише сузе)*
Ја плачем, оче, због изгубљеног братства и јединства...

САВА: Онда узми онај споменик братству-јединству, испред робне куће, па носи и њега!

ВЛАСТА: Молим вас! Настављамо са радом!

ПЕРО: Ево, другови, сад сам се за три курве договорио са Крнетом; оне ће одиграти балетску нумјеру послије откривања спомјеника, прије гозбе. А послије ће се и оне, разумије се укључити на свој начин...

САВА: А како ће, сине, те... женске играти балет, кад то није њихов занат?

ВЛАСТА: Немој да се мешаш, оче, у оно што не знаш!

САВА: Бог и душа, нећу у то да се мешам. Ваљда знате шта радите.

ПЕРО: Богати, чоче, ако су курве не значи да нијесу и балерине! Друго, свака пристојна курва мора знати заиграти.

САВА: Добро, децо, не мешам се.

ПЕРО: Ти ћеш мало да гледаш, поједеш који бутић, попијеш до двије боце вина, па у манастир, на молитву...

САВА: Добро, де...

ВЛАСТА: Идемо даље! Садржај поздравног говора и ко ће га написати, и садржај гозбе.

ПЕРО: И поклон.

ВЛАСТА: И поклон. Садржај поздравног говора не знам, ни ко ће га написати. Зато сте ви ту. Ја могу да га онако, мало...

САВА: Цензуришеш.

ВЛАСТА: Опет ти провоцираш, попе!

САВА: Не. Света црква нема ништа против цензуре. Цензура је стара и позитивна институција, која регулише поглед на свет.

ВЛАСТА: Ипак ћемо ми лепо сарађивати, оче.

САВА: Нема нам друге, сине.

ВЛАСТА: Садржај говора не знам... Садржај гозбе налази се већ код Трајче у пекару...

ВРАНИЋ: Викај шта има за јело, умрех од глади, другови!

ВЛАСТА: То је за сутра, мајоре, а данас тражи од жене.

ВРАНИЋ: Барем ми га мало изгустирај, председниче, да се гладан утешим.

ВЛАСТА: Иди кући, Вранићу; пече се прасенце, разуме се.

ПЕРО: Стани, ђе рече од жене!

ВЛАСТА: Видиш да је мртав пијан. Који ће ми сада овде?

ПЕРО: Полако... Другови, ви знате нашег министра, он јесте скот, овако, мислим, али, кад попије пет-шест литара уме да се распилави, сузу да пусти, у дерт да падне, па ће да повиче, где су моји стари другари, из младости моје, давно прошле... И шта ћемо онда?

ВЛАСТА: Како, шта ћемо?

САВА: Добро, бре Перо, а ми шта смо? Зар му ми нисмо били другари?

ВРАНИЋ: Ја, нажалост, нисам. Ја сам прекомандован овамо кад је он већ утекао.

ПЕРО: Ти ниси, али твоја жена јесте.

ВРАНИЋ: Остави ти моју жену на миру!

ПЕРО: Не треба мени твоја жена, него треба министру.

ВРАНИЋ: Моју жену хоћеш да подводиш! Где ми је службени пиштољ? Три курве имаш, шта оћеш више?

ВЛАСТА: Другови! Тражим консензус!

ПЕРО: *(Загрли Вранића)*
Полако, јуначе... Твоју жену не смије нико таћи. То ја не дам.

ВРАНИЋ: Пуцам без опомене!

ПЕРО: Та ти ваља! Него, слушај! Мики, твоја Виолета и ...

ВРАНИЋ: Који Мики? Немој сад да га вадим!

ПЕРО: Чекај! Немој да га вадиш, молим те!

ВЛАСТА: Схватам... Само, како ћемо с Микијем?

ПЕРО: Чекај!

САВА: Ја ништа не схватам. То с курвама и женама решите без мене, кад се већ мора. Одо ја да се помолим, па да посрчем нешто...

ПЕРО: Сипај, Власто, по једну ракију!

САВА: *(Заста̄не)*
Па добро, ајде, онда, да вам не кварим кворум...

ВЛАСТА: (*Сипа̄)*
Ајде, кад кажеш, ал не знам како ћемо сутра издржати...

ПЕРО: Види! Мики, твоја Виолета и Пеца били су нераздвојни у аматеризму и у стрељачком друштву "Херој Пинки"...

ВЛАСТА: Само што је Пеца у стрељаштву био бог. Носио је два пиштоља позади и један колт овде. Вадио га је као муња... Не знам сад како га вади.

САВА: *(Крстӣ се)*
Помози Боже!
(Пије)

ВЛАСТА: Али, више од свега волео је да глуми. Морали смо да му дамо почасну диплому, мада су зли језици тврдили да је био прави антиталенат.

САВА: Па, како је, онда, постао министар?

ВЛАСТА: На снагу. И немој да провоцираш, ако мислиш да добијеш бензин!

Долази радник.

РАДНИК: Друже председниче, ми смо завршили с оним говнима. Можемо ли сад на ручак?

ВЛАСТА: Марш, оца ти јебем демократског!

РАДНИК: Разумем.
(Одлази)

ВЛАСТА: Перо, они мене не поштују! Зашто ти примаш плату овде?

ПЕРО: Ћути, то је Крнетов човјек. А плату задржи, па дјеци купи клозет-папира. Него овако: кад министар у дерт падне, па почне да булазни о младости, ми ћемо му Микија и Виолету потурити.

ВРАНИЋ: Ал немој да је пипа, јер ћу пиштољ да извадим, макар био стопут министар!

САВА: Немој, сине, видиш да министар три пиштоља носи!

ПЕРО: Ајде, Вранићу не будали! Вратићемо ти жену неоштећену, ја ти јамац.

ВЛАСТА: Али, Перо...

ПЕРО: Што је?

ВЛАСТА: Па... знаш...

ПЕРО: Ајде, богати, не увијај! Наши смо.

ВЛАСТА: Не знаш да си Микија ухапсио кад је, оно, правио демократске изгреде. Мики ти је у затвору, човече!

САВА: Гори сте од Броза! Он је врло ретко хапсио интелектуалце.

ВЛАСТА: Попе, одлучи се једном на чијој си страни!

ПЕРО: Па, пустићемо га, побогу, за ту прилику. Може ти и говор написати о једном трошку.

ВЛАСТА: Знам да може... Само, он је, Перо, наш непријатељ.

ПЕРО: Нормално! Кад му нијесмо ништа понудили.

ВЛАСТА: Сам си га ухапсио, а сад се правиш паметан.

ПЕРО: Зато што нам је до сад било јевтиније да га држимо у затвору, а сад нам је јевтиније да му понудимо... Мораш схватити душу демократе. Он је разуман, значи еластичан, савитљив. Он је човјечан, значи воли добро да поједе, а можда и попије... И комунисту можеш купити, Власто, а камо ли демократу!

ВРАНИЋ: Ал, немој да је случајно пипа...

ПЕРО: *(У токи-воки, који огласио)*
Ало, Јастреб овдје... Браво ти га! Стиго клозет-папир!... Ништа без тебе, Крне, друже! Ставићу те на мјесто начелника за привреду... Пола камиона пусти у продају, а пола мени да се донесе... Ма није за мене. Ја ти то и не трошим... Ајд здраво! Готово!

ВЛАСТА: Добро, пусти га, али немој да би ми нешто Пеци истртљо...

ПЕРО: Не будали, друже! Зна он да Пеца одлази, а ми остајемо вјечно. Зна он да смо ми господари судбине.

ВЛАСТА: Што јес – јес!

ВРАНИЋ: Немој да га ја вадим на министра...

САВА: Судбина је у божјој руци, децо!

ВЛАСТА: Ћути, попе! Јави се Богу за бензин.

ПЕРО: А сада, поклон за господина министра.

ВЛАСТА: Имате предлог?

ПЕРО: Озбиљно сам...

ВРАНИЋ: Ја би да ми њему поклонимо аутомат. Па кад дођу ови куртони из опозиције, а он: та, та, та, та, та...

ПЕРО: Озбиљно сам размишљао, другови...

ВРАНИЋ: Ови што их Буш плаћа, бушнем му га нани!

САВА: Ја бих да му поклонимо чудотворну иконицу светог кнеза Лазара. Као путоказ... Царство небеско, то је српски пут, децо!

ВЛАСТА: Пљуни, попе! Изволи, друже Перо!

ПЕРО: Озбиљно сам размишљао, другови... Јер, поклон је, како да кажем, дио наше лијепе народне традиције. Госту ћеш, ако шта друго немаш, макар јабуку даривати... Нема се, другови, времена су дефицитарна. Ни министар није оно што је некад био... Нису то више она лијепа времена када је било све плаћено... По оном Марксовом: свако према могућности, свакоме према потреби...

ВРАНИЋ: Не! Само аутомат. Па, кад ови дођу...

САВА: Царство небеско, децо, нема Србима друге!

ВРАНИЋ: Добро! Аутомат у шаке, па у царство небеско! Та, та, та, та, та...

ВЛАСТА: Немојте, другови... Ако смо Срби, нисмо деца!

ПЕРО: Да скратим!

ВРАНИЋ: Скрати га!

ПЕРО: Тебе ћу ја да скратим разумијеш?

ВРАНИЋ: Ти ћеш моју супругу да подмећеш...

ВЛАСТА: Консензус! Консензус!

ПЕРО: Прелазим на ствар. Предлажем поклон за госодина министра у износу од пола камиона клозет папира и једног картона вискија.

САВА: А наш свети кнез...?

ПЕРО: Што се клозет-папира тиче, он ти је данас прескуп чак и за министарску плату, и друго, то је симбол хигијене, луксуза, лепоте живота, свега чему је наш министар, наш Пеца, од своје младости тежио... А виски, брате, зато што је пијанац.

ВЛАСТА: *(Аплаудира)*
Браво! Веома мудар предлог, друже Перо. Честитам!

ПЕРО: Хвала!

ВРАНИЋ: И мени се допада, али зашто не бисмо и један калашњиков, па кад ови дођу...

САВА: А иконица, децо...? Наш свети кнез, цартсво небеско...

ВЛАСТА: Хвала, господо! Састанак је завршен. А сада, свако своме задатку!

ДРУГИ ЧИН

Исти простор, свечано украшен, шарене папирне траке, заставе, пароле, на којима пише: "Добродошао вољени министре", "За демократску Србију", "Живела трећа Југославија", "Зимбабве је с нама".

У центру стоји апстрактна скулптура, радник је покрива платном и качи на постоље картон, на коме великим словима пише: "Демократија".

Музика из звучника, Перо увежбава три играчице у кратким сукњицама. Оне играју, он обилази око њих и даје такт.

ПЕРО: Јен-два, јен-два, јен-два-три, јен-два, јен-два, јен-два-три... То! Јен-два, јен-два, јен-два-три; јен-два, јен-два, јен-два-три... Браво ти га, љепотице! Такт од седам осмина најбоље изражава напаћену душу балканског човјека..
(Радницима)
Што је? Шта бленете, другови? Никад нијесте видјели балерине на дјелу? Ајде, наставите са радом! Одби! марш! Идите у оперу!

Музика се завршава, балерине се преоблаче.

ПЕРО: Добро је, дјецо! Господин министар ће да ужива у вашим вјештинама.

I КУРВА: Слушај, шефе, ми много дангубимо овде... Ја узимам сто марака на сат.

ПЕРО: Срам те било! Ово је добровољна патриотска акција. И српски министар треба да има неко задовољство у овим тешким временима. Нећу никакву мрзовољу, никакву опструкцију! Хоћу да посао обавите нежно, професионално, кооперативно... Нарочито послије вечере. Схватите то као добротворни прилог за побољшање националног задовољства у несрећним приликама изолације и ембарга. Јасно?

II КУРВА: А какав ти је тај министар, шефе? Мислим, онако...

ПЕРО: Тешко је рећи... Министар је сложена личност, дјецо.

II КУРВА: Мислим, шта воли, овако...?

ПЕРО: Па... Министар воли чочек и виски, воли лијепе жене, нарочито ако су курве; воли хигијену, клозет папир, пиштоље... Воли српски народ... Воли орални секс, запамтите то... Мрзи опозицију, издајнике националног интереса... Мрзи злочиначке Уједињене нације, брбљиве жене, јела без меса, Хелмута Кола, сиротињу, јер је из ње потекао... И нарочито мрзи кад му се противуречи.

III КУРВА:А какав је онако, као фрајер?

ПЕРО: Министар, дјецо, има преко два метра, има натчовјечанску снагу, златну рукавицу у супертешкој категорији... Кажу да има највећи орган у Србији, а и шире... Има натприродну моћ концентрације. Својом духовном снагом може да утиче на људску вољу, а и да помјера лакше предмете... Има бујну седу косу. Ударцем песнице може, ако је добро расположен, да убије човјека на мјесту. Коитално стање може да одржава око четрнаест часова, непрекидно – за вашу информацију. Његова, увијек тегет, одјела толико су велика да у њих могу да стану два нормална министра, или три предсједника владе... Сматра се да је у дослуху са космичким силама, и да је ту тајна његове свемоћи. Носи шарене кравате и гаће од кинеске свиле. Мисли се да он, уствари, никад не спава.

II КУРВА: Имала сам ја једног од преко два метра, само, био је дрвосеча, гаће није носио, имао је слабу концентрацију, али песницом је могао да убије. И мрзео је опозицију.

I КУРВА: Знам ја једног што воли виски и хигијену, али има мали орган и слабу песницу.

III КУРВА: Ја знам једног што воли пиштоље и народ, али он је у логору. Негде у Босни.

ПЕРО: Јесам ли рекао да је министар сложена личност? Он изражава свеукупност народног бића.

II КУРВА: Е, па добро је онда, да смо све три ту...

Девојке су се спремиле. Весело се тискају око Пере, љубе га у образ, он их очински тапше по задњицама.

I КУРВА: Ћао, шефе.

II КУРВА: Баш сам радознала да га видим.

ПЕРО: Дјецо, тачно у седам и који минут прије!

III КУРВА: Таквога не бисмо пропустиле!

Девојке, кикоћући се и дошаптавакући се, трче према излазу, где налете на Виолету, која управо улази.

Виолета, такође згодна, мада не толико млада, одмери их, па прилази Пери.

ПЕРО: Ће си ти, љепотице?

ВИОЛЕТА: Видим не оскудеваш...

ПЕРО: Ма, то су курве, Виолета, њих спремам за министра.
(Хоће да је пољуби)

ВИОЛЕТА: Немој овде, видеће нас неко... Баш си безобразан... Немој... Перо!

ПЕРО: Па, добро, Виолета, душо, данима те тражим...

ВИОЛЕТА: Не смем, убиће ме Вранић.

ПЕРО: Убићемо ми њега. Све за твоје црне очи, Виолета, за твоју...

ВИОЛЕТА: Ти си луд! Бежи! Објасни ми о чему се овде ради.

ПЕРО: Ти си почасни гост, јер желим да министру омогућим да поразговара са друговима из младости.

ВИОЛЕТА: Ти си стварно луд! Ја сам тог твог Пецу трипут срела на улици, и то увек мртвог пијаног. Јесте, једном ми је добацивао, сећам се... Увек је ишао средином улице и водио неке мангупе око себе, неке боксере, или тако нешто... Ти си стварно... Он је старији од мене бар петнаест година.

ПЕРО: Добро, знате се ви из стрељачог клуба...

ВИОЛЕТА: Ма каквог стрељачког клуба, човече?

ПЕРО: Била си пионирски шампион у категорији малокалибарске пушке.

ВИОЛЕТА: Каква пушка?

ПЕРО: Малокалибарска.

ВИОЛЕТА: Човече! Никад пушку нисам узела у руку!

ПЕРО: Виолета, црно око моје, кад ћеш да оставиш Вранића?

ВИОЛЕТА: Јес, па да ме убије!

ПЕРО: Бар на једно десет дана.

ВИОЛЕТА: Па, кад буде отишао на терен... Објасни ми о каквим пушкама говориш?

ПЕРО: Већ сам ти рекао, око моје, рибице моја...

ВИОЛЕТА: Бежи! Тебе су ове изгледа напалиле, па сад хоћеш мене да компромитујеш.

ПЕРО: Нипошто! Ићи ћемо горе, у кабинет.

ВИОЛЕТА: Не долази у обзир...

ПЕРО: Око моје!

ВИОЛЕТА: ... док ми не објасниш то с пушкама.

ПЕРО: Ево овако: ти си почасни гост, јер желимо да министру омогућимо да поразговара са друговима из младости.

ВИОЛЕТА: Каква мадост! Какав министар!

ПЕРО: Наша младост, наш министар, наш стрељачки клуб, где васпитавамо младе српске патриоте... И наше аматерско позориште, где сте заједно глумили.

ВИОЛЕТА: Сад још и позориште! Никад нисам крочила ногом у позориште.

ПЕРО: Виолета, око моје, баш си ти будала! Само се уживи у своју улогу.

ВИОЛЕТА: Како, кад то није истина?

ПЕРО: Па, баш зато! Друго, шта је истина? Ми истину стварамо, из тренутка у тренутак...

ВИОЛЕТА: Па, како мислиш, кад...?

ПЕРО: Друго, министар ће бити пијан.
(*Гледа на сат*)
Морамо да пожуримо!
(Хвата је за дупе)

ВИОЛЕТА: Ју!

ПЕРО: Друго, кад будете разговарали и сећали се заједничких дана...

ВИОЛЕТА: Перо...

ПЕРО: Он не тражи, разумијеш, да саговорник говори. Говори само он, што, нормално, олакшава дијалог.

ВИОЛЕТА: Перо, знају људи!

ПЕРО: Не брини, око моје, они су научили да вјерују само у истину коју ми створимо.

ВИОЛЕТА: Волим те јер си луд... Ипак, срећа да је Вранић дошљак, па ништа не зна. Мада, кад би се једном истрезнио... Али, реци ми, шта ће ти све то?

ПЕРО: Такав ми је ћеиф! А ја што хоћу то и могу. Зашто сам, иначе, шеф полиције, око моје? Друго, не могу, ваљда, поред министра да ставим неку бабу, то ми никад не би опростио. Овако ћемо сви бити задовољни.

ВИОЛЕТА: Баш си луд! Ајдемо брзо у кабинет, док није Вранић стигао.

ПЕРО: Та ти ваља, око моје! А ђе је Вранић?

ВИОЛЕТА: Отишао у касарну, по аутомат. Хоће да га поклони министру.

ПЕРО: Е, ја ћу њега, богуми, да уапсим... па ћу с тобом једно двије недеље у Будву...

Љуби је, она се кикоће, одлазе. Из мрачних углова излазе радници, цере се, праве непристојне гегове за паром који је отишао. Улазе Власта и Мики. Власта је у свечаном оделу.

ВЛАСТА: Рекао сам, Мики, кравата! Кравата!
(Приметии раднике)
А шта ви то радите, господо?

РАДНИК: Ето, председниче, завршили посао, па се зезамо.

ВЛАСТА: Видиш ли, мој Мики, да је демократија погубна за Србина! *(Радницима)* Марш напоље, барабе!

РАДНИК: Разумем!

ВЛАСТА: Чекај! Где је трпеза?

РАДНИК: Ту је, иза завесе.

ВЛАСТА: Трпезу унесите, другови, ту је ставите, столице, све... Не можемо министра дуго држати на ногама!

РАДНИК: Разумем! Само...

ВЛАСТА: Шта, "само"?

РАДНИК: Друг Перо је рекао да трпеза стоји иза завесе.

ВЛАСТА: Друг Перо? Оца ти јебем, неће мени полицајац да води политику овде!

РАДНИК: Не знам... Боље да се ви договорите.

ВЛАСТА: Шта кажеш?

РАДНИК: Разумем! *(Крене)*

ВЛАСТА: Чекај! После да одеш до Трајче да видиш шта је с прасићи. И немој да ми умачеш тамо у плех!

РАДНИК: Разумем!

Радници ће унети комплетно постављен трпезаријски сто, са цветним аранжманом, оставити на означено место, унеће столице, притом ће поправити понешто, понегде обрисати рукавом прашину, узети кришом понешто од хладног предјела, које већ стоји на столу.

ВЛАСТА: Лепо сам рекао: кравата!... Закопчај, бар, то дугме, онда; не можеш изаћи тако раздрљен пред министра, макар ти био и најбољи друг.

Власта закопчава Микију дугме на кошуљи.

МИКИ: Власто, увек си био ђубре, још од основне школе.

ВЛАСТА: Слушај, Мики! То могу да ти толеришем, док смо сами, али, ако тако нешто кажеш пред другима...

Мики разгледа около, нарочито посматра закуску на столу.

МИКИ: Не разумем шта ћу вам ја овде. Да је мени министар стварно најбољи друг, не бисте ви мене смели да хапсите низбогчега.

ВЛАСТА: А, не! Ми смо принципијелни. Ти су ухапшен, јер си држао митинг опозиције на непрописаном месту, а пуштен си зато јер све постаје неважно кад високом госту треба указати поштовање и вече му учинити пријатним. Зашто министру потресати срце сазнањем да међу нама, његовим друговима, не влада хармонија?... И немој да си се нешто избрбљао пред Пецом, јер ћу те вратити у затвор и рећи да ти све кости поломе!

Мики почиње да грабі комаде хладног предјела са стола и да трпа у уста.

МИКИ: (*Са пуним устима)*
Шта кажеш? Извини, почео сам да штракујем глађу у затвору, па ми нешто крче црева...

ВЛАСТА: *(Вуче га за руку)*
Чекај! Покварио си аранжман!

МИКИ: (*Са пуним устима и рукама)*
Извини!

ВЛАСТА: *(Гледа на сат)*
Сад ће министар да стигне, па ћеш се најести до миле воље.

МИКИ: Шта ћеш? Изгладнела опозиција.
(Једе)
Слушај, кад боље размислим, и не враћа ми се, баш, у затвор.

ВЛАСТА: То од тебе зависи, друже. Јеси ли ми припремио поздравни говор?

МИКИ: *(Једе)*
Немој да будеш старомодан... Прошло је време кад су вам интелектуалци писали говоре.

ВЛАСТА: *(У паници)*
Оца ти јебем, шта сад да радим?!

МИКИ: *(Жваће)*
Смисли сам, брате...

ВЛАСТА: *(Отима му храну)*
Дај то овамо! Нема хране! Вратићу те у затвор, па нек буде шта буде!

МИКИ: (*Хвата се за бубреге)*
Чекај, полако... Они тамо бију, бубреге одваљују...

ВЛАСТА: Оца вам јебем опозиционарског! Оћете клипове да нам забијате, а с наше трпезе да ждерете!... А могао си годинама да ми пишеш говоре, док сам био секретар комитета, олоше демократски!

МИКИ: Е, па, то је било у мрском тоталитарном режиму... Дај, друже, мало шунке, пао ми шећер од овог штрајка...

ВЛАСТА: Тражи шунке од Џорџа Буша, мајке ти га издајничке!

МИКИ: А јео си хлеба и кајмака код моје кеве, кад си бос ходао по овом граду!

ВЛАСТА: Увек сте били издајници. Одакле вама кајмак, док је народ гладовао?

МИКИ: Са села, Власто.

ВЛАСТА: Кулаци!

МИКИ: Дај, Власто, шунке, колабираћу!

ВЛАСТА: Прво национални интереси, па онда шунка! Или хоћеш у затвор?

МИКИ: Добро, немој да си на крај срца, шалимо се... Сад ћемо да саставимо нешто, то је, бар, лако... Само, Власто, немој да се прочује... оде ми демократска каријера.

ВЛАСТА: Ми чувамо своје људе. Са нама нема неизвесности!

МИКИ: Имаш папир и оловку? Седи, пиши! И дај вамо те шунке!

Мики трпа шунку и хлеб у уста, жваће, гуши се и диктира.

МИКИ: Зашто да се народ штреца, када њега штити Пеца?

ВЛАСТА: (*Пише сричући)*
Зашто да се народ штре... Молим? Ти то мене зајебаваш?

МИКИ: Не, то је инвокација. Хватам инспирацију, разумеш? Призивам музу политике.

ВЛАСТА: Значи, то не пишем.

МИКИ: Не. Сир ти је одличан. Где га набављаш?

ВЛАСТА: *(Гледа на сат, нервира се)*
Дај, Мики да кренемо, министар само што није!

МИКИ: Е, не може тако... Интелектиуални посао захтева... Слушај, кад би било мало ракијице... Може и виски. Знаш како би ми лего на ову шунку.

ВЛАСТА: (*Гледа га, добује по столу, виче)*
Ало!!!

Појављује се радник, са аутоматом око рамена.

РАДНИК: Изволите, друже председниче!

ВЛАСТА: Ај, море, аперитив донеси!

РАДНИК: Разумем!
(Изађе)

ВЛАСТА: *(Микију, нервозно)*
Ајде, ајде!

МИКИ: *(Једе)*
А зашто он носи аутомат?

ВЛАСТА: А шта треба да носи. Кишобран?

МИКИ: Па... не мора кишобран, али, зашто је наоружан?

ВЛАСТА: Обезбеђење. Ајде!

МИКИ: *(Пребира по тањиру)*
Од кога браните министра? Од народа?

ВЛАСТА: Слушај, барабо једна, сад ћу лично да те пребијем!

МИКИ: Али, Власто, онда нећу моћи да се концентришем.

Власта дува, нервира се. Улази радник, возећи колица пуна флаша.

РАДНИК: Изволите, молим!
(Изађе)

МИКИ: *(Разгледа боце, бира)*
О! Види, види... Ко пре рата!

ВЛАСТА: *(Скочи)*
Слушај, оца ти јебем!

МИКИ: Добро, добро... Немој да ме деконцентришеш!

ВЛАСТА: Говори!

МИКИ: (*Сипа пиће, гледа га према светлости)*
Уважени... и... Не!
(*Искаши пиће)*
Охохо! Што је добро! У затвору човек невероватно ожедни... Ево, ево... Вољени наш... Овако! Уважени и вољени наш господине министре...
(Сипа пиће)
Не! Бриши "наш".

ВЛАСТА: Зашто?

МИКИ: *(Натеже чашу)*
Због елеганције стила. Не ваља нагомилавати епитете, разумеш?

ВЛАСТА: (*Баца оловку)*
Добро! Ајде, породи се већ једном!

МИКИ: Само мирно. Чекај да узмем краставац!

Једе. Власта чека, дрхтећи од беса.

МИКИ: Дакле, овако: Уважени и вољени господине министре...
(Сипа ракију)
А јел ова хиландарка?

Власта тргне пиштољ и тресне га на сто.

МИКИ: Молим?

ВЛАСТА: Диктирај, оца ти јебем, сад ћу да те убијем!

МИКИ: Сад сам се уплашио, па не знам како даље...

ВЛАСТА: *(Репертира пиштољ)*
Треба вас истребити са лица земље, багро паразитска!

МИКИ: (*Брзо диктира)*
Уважени и вољени господине министре...

Власта гледа Микија, држећи пиштољ уперен у њега.

МИКИ: Ајде, пиши! Немамо времена. Сад ће министар да стигне!

Власта, једва се савлађујући, одбаци пиштољ и узме оловку.

МИКИ: Уважени и вољени господине министре... Завичај се отвара пред вама, као мајчино крило. Добродошли. Ми поздрављамо у вама једног од зачетника демократских промена у нашој напаћеној али поносној земљи... а и шире...

Пауза. Власта брзо пише.

ВЛАСТА: Е, дај сад и мени једну ракију!

Мики сипа.

ВЛАСТА: Можеш ти...

МИКИ: *(Ставља чашу пред Власту)*
Само пожури!

ВЛАСТА: *(Искати)*
Ух! Сад ми је лакше. Ајде!

МИКИ: Уважени и вољени...

ВЛАСТА: *(Хвата се за пиштољ)*
Не то! Даље!

МИКИ: Па, не могу из средине!
(Брзо, за себе)
Уважени и вољени... завичај се отвара... у нашој напаћеној... а и шире... Е, сад овако: Будите уверени да наш храбри народ чврсто стоји уз вас и уз нашу, мислим, вашу, тојест, нашу...

ВЛАСТА: Шта је сад? Шта петљаш?

МИКИ: Добро, нашу владајућу партију. Тачка.

ВЛАСТА: Сад нешто о издајничкој опозицији.

МИКИ: Јел баш мора?

Власта узима пиштољ.

МИКИ: Издајничка опозиција... плаћеници немачког и америчког империјализма...

ВЛАСТА: То! То!

МИКИ: *(Пије)*
Империјализма... у нашем региону доживели су пораз, захваљујући народној свести и будном оку...

ВЛАСТА: То "будном оку" настави! То су интерне ствари. Дај још једну ракију!

МИКИ: Нисам ти ја келнер овде, знаш!

Власта репертира пиштољ.

МИКИ: Изволи, изволи!
(Сипа му ракију)

ВЛАСТА: Ајде, брже! Говори даље.

МИКИ: Дозволите да вас известимо, уважени господине министре, да је наш регион потпуно спреман за предстојеће изборе. Регионални партијски одбор планирао је пребачај норме од осамдесет посто гласова, и ми ћемо, свим средствима, настојати како бисмо тај план испунили...

ВЛАСТА: Бриши оно "свим средствима".

МИКИ: Ти бриши!

ВЛАСТА: А, да! Ја бришем. Даље!

МИКИ: Међународна завера против наше храбре и напаћене отаџбине, која представља последњи бастион пред најездом новог светског империјалистичког поретка, дала је снажног подстрека нашој привреди, захваљујући мудром руковођењу владе, чији сте ви најугледнији члан.

ВЛАСТА: Биће од тебе нешто.

МИКИ: А сада вас молимо, наш добри министре, да откријете овај споменик
(*Одигне мало тканину са скулптуре, па је са гадљивом гримасом, брзо спусти)*
која оличава демократски препород нашег напаћеног друштва, и да заузмете почасно место за нашом скромном трпезом. Хвала!

ВЛАСТА: Молим!

Пред крај диктирања ушао је отац Сава.

САВА: Лепо је видети власт и опозицију заједно, на делу националног препорода.

МИКИ: Знао сам да ће да ме провале...

САВА: *(Ка улазу)*
Можете ли, децо?

Улазе два калуђера, ваљајући буренце вина.

САВА: Донео сам мало манастирског вина, да се наш министар заслади...

ВЛАСТА: Браво, попе! Дајте то овамо, момци!

Стављају буре на сред хола.

САВА: Ајде, сад, с Богом децо, ми овде имамо важан државни посао.

Калуђери му приђу руци па изађу. На улазу се сударе с Вранићем, који улази с аутоматом у руци.

ВРАНИЋ: Где је моја жена?

Иза завесе провире Перо и Виолета, па се брзо сакрију.

ВЛАСТА: Јел ја треба и жену да ти чувам? Шта ће ти то оружје?

ВРАНИЋ: Па, рекао сам! Поклон за господина министра... Чим ови дигну нос, а он: та, та, та, та, та...

САВА: А ја донео ону чудотворну иконицу светог кнеза Лазара... Злу не требала.

ВЛАСТА: Ајд, нек вас ђаво носи, кад сте запели! Још виски и клозет папир... Није лоше.
(Гледа на сат)
А где је овај Пера, мајку му, сад...?
(Микију)
Па ти си цело предјело појео, оца ти јебем демократског! Шта сад министру да дам?

МИКИ: Прасенце.

ВЛАСТА: Убићу саботера!

Власта вади пиштољ, Мики бежи иза оца Саве.

САВА: Не грех да починиш на овај свечани дан!

Улази Виолета на главни улаз.

ВРАНИЋ: Где си досад?

ВЛАСТА: (*Враћа пиштољ у футролу)*
Изволите, госпођо! Господин министар ће бити срећан да вас види, после толико година.

ВИОЛЕТА: Бојим се, господине Власто, да је он мене одавно заборавио.

ВЛАСТА: Стари другови и другарице се никада не заборављају. Изволите једно пићенце... ако је остало од овог демократе.

МИКИ: Како је лепа, оче!

САВА: Као икона, сине, Бог нека ми опрости!

ВРАНИЋ: Где си ти до сад?

ВИОЛЕТА: Живели!

МИКИ: У здравље нашег најбољег друга, господина министра!

Улази Перо, с токи-вокијем, затежући панталоне.

ВЛАСТА: Па, добро, Перо, сунце му жарко...

ПЕРО: Ало, Соколе, Јастереб овдје... Ало! Пријем... Како, нема га нигдје?... Хоћеш хеликоптер да ти шаљем?... Крени према Београду! Извјештавај!... Заболе ме! Готово!

Сви га гледају с ишчекивањем.

ПЕРО: Добро вече, госпођо!

ВЛАСТА: Шта је било?

ПЕРО: Господина министра још нема на видику.

САВА: Можда му пукла гума... Хоће то код ваших министара. Сећам се покојног Крцуна, Бог да му душу прости...

ВЛАСТА: Слушај, попе...

ПЕРО: *(У токи-воки)*
Али, Ласице, Јестреб... Провјери Београд... На осам-нула... Да ли је кренуо... Да.

Вранић пије и покушава да стигне Виолету, која му измиче.

ВРАНИЋ: Виолета, ти знаш колико те волим. Зато ћу морати да те убијем!

ВЛАСТА: Чекај, Вранићу, немој да се напијеш одма, видиш да министра још нема!

ВРАНИЋ: Зато и пијем!

ПЕРО: *(Обиграва око бурета)*
Вићи, вићи... Је ли могуће, попе?

САВА: То је оно право.

ПЕРО: Вранићу, дај чаше!

ВРАНИЋ: Разумем!
(Тискају се око бурета)

ВЛАСТА: Господо, ја вас молим! Будимо достојанствени! Ми смо овде званични представници... Ми смо званичници... Ми смо на врху... Ми смо елита овога друштва! Господин министар само што није!

ВРАНИЋ: *(Са чашом вина у руци)*
Живео господин министар!

СВИ: Живео!!!
(Пију)

Улазе радници са аутоматима на раменима, носећи велико прасе на пекарском плеху.

СВИ: Ооооо!

МИКИ: Живело прасенце!

ВРАНИЋ: Живело!

РАДНИК: Ево, посло газда Трајче, реко да се мало ладне.

ВЛАСТА: Је си ли умако, оца ти јебем?

РАДНИК: Ц.

Радници су поставили прасе на сред стола, па су изашли. Сви се тискају око прасета.

САВА: Како је румено... као дечји обрашчићи...

МИКИ: Као гуза...

Перо скине репић и пружи Виолети.

ПЕРО: Госпођо, нећете ми, ваљда, одбити репић?

ВЛАСТА: Стој!
(*Пуца у вадух)*
Одбиј од прасета! Назад, оца вам јебем!

САВА: Немој, сине, знаш да имам слабо срце!

ВИОЛЕТА:*(Једе репић)*
Одличан вам је репић, господине Перо!

ВРАНИЋ: Баци то!
(Отима јој репић и баца га на под. Насрне на Перу)
Прво ћу тебе да убијем, барабо!

ПЕРО: Ела, јуначе!
(Заврне му руку, обара га на под)
Такви су изгубили рат у Словенији!

Перо одлази према буретy. Вранић устаје.

ВРАНИЋ: Где ми је аутомат! Убићу га! Другови, диго је руку на официра!

Виолета вришти, Власта и Сава скоче на Вранића, Мики се хладнокрвно придружује Пери, поред бурета, подмеће чашу.

ВЛАСТА: Чекај! Стани! После се убијајте, прво министра да сачекамо!

ВРАНИЋ: *(Отима се)*
Убићу швалера!

ВЛАСТА: Ипак смо ми елита...

САВА: Бог ће нам, свима, судити...

МИКИ: *(Куца се с Пером)*
Још увек си најјачи у региону.

ПЕРО: Ка вазда!

ВИОЛЕТА:Вранићу, ти знаш да ја само тебе волим!

ВРАНИЋ: Да ли је то истина, Виолета?

ВИОЛЕТА: Бог ми је сведок!

ВРАНИЋ: Онда ћу само њега да убијем!

САВА: Није он ништа рђаво мислио, сине. Па то је, ипак, био само репић!

ВРАНИЋ: Ти мислиш, оче, да сам ја претерао?

САВА: Бог види, сине.

ВРАНИЋ: То је моја прека нарав... Али, он је дигао руку на мене... Убићу га!

ВЛАСТА: Не!

ВРАНИЋ: Није што је на мене, него униформу је увредио!

ВИОЛЕТА: Чекај, Вранићу, душо!

САВА: Полицију мораш да поштујеш, сине!

ВЛАСТА: Ајде, да се мирите, оца вам јебем! Ево га министар!

Улазе три курве, сашаптавајући се и кикоћући се.

I КУРВА: Ево и нас!

II КУРВА: Јесмо ли закасниле.

III КУРВА: Де је министар, шефе?

ПЕРО: Сађе! Ајд, пресвлачите се! Ајде, ајде!

Курве, кикоћући се, одлазе иза завесе.

МИКИ: Како су лепе, оче.

САВА: Бежи од мене, ђаволе!

ВЛАСТА: Добре су, Перо! Де их само нађе?

ПЕРО: Реци кад ти затреба, чоче!

ВИОЛЕТА: Срам вас било!

ВЛАСТА: Ајде да се мирите!

Перо грли Вранића.

ПЕРО: Ајде, соколе! Оди да те изљубим! Праштам ти злу помисао.

ВРАНИЋ: *(Љуби Перу)*
И ја теби праштам, брате... Него, знаш, имам преку нарав...

ПЕРО: Наши смо, соколе... Сви смо ти ми једна породица. Ајде да попијемо!

ВРАНИЋ: Е, то ти је паметно!

Оглашава се токи-воки.

ПЕРО: Ало... Јастреб овдје... Ти си, Ласице!... Пријем... Шта то рече, Ласице?... Ма, је ли то могуће?... Шта кажеш... Да, да, да...
(Сви се претворе у уво)
Немој ми рећи!... Ма, знао сам ја да је он фукара... Заболе ме! Готово!

Пауза.

ВЛАСТА: Шта... Шта је?

ПЕРО: Сјеци прасе.

ВЛАСТА: Говори шта је било!

ПЕРО: Кажем ти, сјеци прасе! Министар неће доћи.

САВА: Господи помилуј!

ВЛАСТА: Како? Како неће?

ПЕРО: Право речено, не може. Тојест, може, али, што би сад долазио?

ВЛАСТА: Говори, оца ти јебем, шта је било?

ПЕРО: Што би сад долазио, кад није више министар?

ВЛАСТА: Како...?

ПЕРО: Па тако, смјењен је. Ће је нож?

ВЛАСТА: Смењен... Онаква људина!

ПЕРО: *(Тражи нож)*
Вадио, каже, у скупштини, пиштољ на опозицију, па га смјенили...

ВРАНИЋ: Због тога га сменили?!

ПЕРО: Тражио, вели, лично лорд Овен.

ВРАНИЋ: Ма, какав, бре, ован! Све њих треба: та, та, та, та, та...

МИКИ: Право кажеш, мајоре!

ВРАНИЋ: И тебе треба: та, та, та, та, та...

САВА: А ја донео буре вина...

ВЛАСТА: Толико наде смо у њега полагали...

ПЕРО: Фукара... Увијек сам говорио да је фукара...

ВЛАСТА: Толико наде...

ПЕРО: Пијандура...

ВРАНИЋ: Та, та, та, та, та...

ВИОЛЕТА:Хајдемо кући, Вранићу!

МИКИ: Зашто, госпођо, сад је најлепше?

ВЛАСТА: Мислио сам, када је изабран, Богу хвала, такав човек нам треба... Моћан, бескомпромисан, наш друг... Патриота. Мислио сам, он ће, најзад, ред да заведе...

САВА: Шта ћемо сад са овим вином?

МИКИ: Попићемо га, оче!

ПЕРО: Ми ћемо ред да заведемо, ништа ти не брини, али прво да поједемо прасенце!

ВЛАСТА: А споменик?

ПЕРО: Ма, какав споменик!
(Сече ūрасе)

ВЛАСТА: Не, прво споменик! Ја ћу да га откријем!

Курве, сūремне за иґру, излазе иза завесе.

I КУРВА: Шефе, ми смо спремне, а где је он?

II КУРВА: Где је господин министар?

Улазе два радника са картоном вискија.

РАДНИК: Ево, стиго је виски, шефе! Клозер папир је у камиону, напољу.

Мики обилази око вискија.

ВЛАСТА: Бежи одатле.

ПЕРО: Овако! Виски оставите, то ћемо ми да попијемо. А клозет папир, кажи Крнету да баци на тржиште. По триста.

РАДНИК: Било је двеста, шефе.

ПЕРО: Е, од сад је триста. Заболе ме. Готово!

РАДНИК: Разумем!

Радници излазе.

III КУРВА:Шефе, шта ћемо?

ПЕРО: Чекај!

III КУРВА:Разумем!

ВЛАСТА: Имаш ти право! Увек је он био фукара!

ПЕРО: Ко?

ВЛАСТА: Министар.

ПЕРО: Јашта, брате! Ајде, откривај, више, то говно, па да почињемо!

ВЛАСТА: Али, мора, прво говор!

ПЕРО: Па, држи говор, кад си запео! Само кратко!

ВЛАСТА: Немам папирић... Ми смо спремили за министра, а сад, ево...

ПЕРО: Па, нек га Мики одржи! Важна ствар!

ВЛАСТА: Мислиш...
(*Пљеска)*
Молим за вашу пажњу, господо! Ми смо се овде окупили, као елитни представници наше средине, да откријемо, тојест, да ја откријем споменик демократским процесима, који су обузели наше друштво. Али, то ће уважени представник опозиције, господин Мики, боље да објасни... Изволите, господине Мики.

Аплауз.

МИКИ: Па, шта сад...?

ВЛАСТА: *(Кроз зубе)*
Говор!

МИКИ: Па, јесам ти издиктирао већ једанпут?

ВЛАСТА: *(Сикне)*
Говор, јебем ти оца у дупе!

ВРАНИЋ: Ма шта има он да ми га држи... Све њих треба...

ВЛАСТА: Тишина!

ВИОЛЕТА: Вранићу, душо...

КУРВЕ: *(Скандирају, пљескајући)*
Говор! Говор!

МИКИ: Даме и господо!

ПЕРО: Скрати га!

МИКИ: Даме и господо, Балкан је колевка светске демократије, слободне трговине и предузетништва. Демократија је одувек била насушна потреба нашег човека, притиснутог, током дугих деценија, силама тоталитарног мрака...

ПЕРО: Скрати!

МИКИ: Зато данас славимо обнову демократских процеса...

ПЕРО: Скрати!

МИКИ: Живела слобода! Живео капитализам!

ВЛАСТА: Добро је, доста!

Власта нервозним покретом свлачи платно са скулптуре. Аплауз. Повици.

СВИ: Браво! Живео! Живела демократија!

Рукују се с Властом, грле се, честитају, Перо сече прасе, остали се скупљају око буретa с вином.

ВЛАСТА: *(Виче)*
Ало! Обезбеђење!

Улазе два радника са аутоматима.

ВЛАСТА: Вратите овога у затвор.

РАДНИК: Разумем!

Радници хватају Микија. Нико на то не обраћа пажњу.

МИКИ: Шта је? Пустите ме!... Власто... Друже! Зашто?... Нећу у затвор!

Власта, не осврћући се, одлази према буретy с вином, где остали жагоре, наздрављајући. Радници одвлаче Микија.

МИКИ: Другови, хоћу с вама!... Биће од користи, писаћу вам говоре...Ја, уосталом, мало једем, једна ногица, мало сира, салатица... Нећу у затвор! Живела демократија!

Радници га одвуку, Перо дели печење, пије се вино, наздравља се. Перо удари длаком о длан. Тражи тишину.

ПЕРО: Ајде, другови, да се сад пустог балета нагледамо! Напред љепотице! Музика!
(Удара такт)
Јен-два, јен-два, јен-два-три...

Почиње музика, курве играју, присутни глођу комадешке меса, натежу чаше с вином, поскакују, подврискују, пуцају из пиштоља.

ПЕРО: Видите како је леп наш живот!

ВЛАСТА: *(Куца се с Пером)*
Живела Србија!!!

Музика трешти, сви играју, поливају се вином, певају, вриште...

КРАЈ